

Foto: Sunny studio, JenkoAtaman - Adobe stoc

První letošní říjnovou neděli celá církev naslouchá Božimu slovu o stvoření člověka jako muže a ženy – slyší evangelium o rodině. Proč bychom se tedy, vážení a milí čtenáři, tomuto tématu také na říjnových stránkách Tarsicia nevěnovali? Koneckonců už jsme se svátostí manželství zabývali a je to téma, které si zaslouží více pozornosti.

Eucharistické manželství

OTEC ZDENĚK DRŠTKA

Je velmi důležitým úkolem církve představit manželství a rodinu v Božím plánu stvoření a spásy tak, aby tato víra církve byla pochopitelná a srozumitelná – aby církev, mluví-li o manželství a rodině, mluvila jazykem srozumitelným.

A nejen srozumitelným – také přijatelným. Záleží totiž nejen na tom, co říkám, ale i na tom, jak to říkám. A předávám-li druhému pravdu způsobem pro něj nepřijatelným, slouží-li mi pravdivá informace k tomu, abych jí druhého tloukl po hlavě jako obuškem, bude mou vinou, a ne jeho, že tuto pravdu nepřijme. Bude to moje odpovědnost a ode mne bude Bůh vyžadovat účty...

Snad právě dnes více než kdy jindy je nesmírně důležité představit manželství a rodinu ve světle radostné zvěsti, ne jako břemeno. Snad právě dnes je nanejvýš nutné hlásat skutečně „radostnou zvěst o rodině“. Snad právě dnes je především třeba hledat pozitivní hodnoty manželství a rodiny – manželství, které je obrazem lásky Boha k člověku, vztahu Krista a církve; rodiny, která je skutečně „domácí církví“ a v určitém smyslu i „obrazem Trojice“.

Podívejme se jen na samotný manželský slib: Já... odevzdávám se tobě... a přijímám tě...

Zaznívají zde nesmírně důležitá slova „odevzdat“ a „přijmout“! A podíváme-li se do latinských textů, najdeme zde pro „ode-

vzdání“ sloveso „tradere“, tedy „odevzdávat“, ale i „vydávat“.

Nepřipomíná nám to ustanovení eucharistie? Skutečně: při slavení eucharistické modlitby slyšíme slova o Kristu, který „tu noc, kdy byl za nás vydán“, vzal chléb... Byl vydán – nejen „byl zrazen“, ale i „vydal se“, dal se lidem do rukou, odevzdal sebe sama

lidem k dispozici. V latinských liturgických textech je zde jedno a totéž sloveso.

A týž výraz najdeme v samotných slovech ustanovení: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává.“ Muž, který se odevzdává ženě, žena, která se odevzdává muži, dělá to, co Kristus učinil sám se sebou, když nám dal své tělo, když vydal sám sebe na smrt, abychom my měli život v plnosti.

Přijímám tě – latinsky „accipio“ – je zcela stejný výraz, který nám zaznívá v eucharistické modlitbě: „vezměte a jezte... vezměte

a pijte...“ – v latině „accipite“. To neznamená jen „akceptovat“! To znamená přijímat jeden druhého jako svátost, jako Krista – jako svatě přijímání.

Je až příliš mnoho podobností mezi manželstvím a eucharistií. Mluví se o manželské smlouvě – a copak nám ve slovech ustanovení nezaznívá „toto je smlouva nová a věčná“? Manželství je skutečně svátostí – tedy viditelným znamením neviditelné Boží milosti; a možná větším znamením, než na první pokus domýšlíme.

Můžeme v něm vidět obraz intimního spojení mezi Bohem a člověkem, spojení, které má svou plnost v události vtělení. A můžeme v něm vidět obraz velikonočního tajemství, smrti a nového života – skutečně svým způsobem v manželství odumírá člověk sám sobě a rodí se v druhém a pro druhého; a krom toho tato láska mezi mužem a ženou nezůstává uzavřena mezi nimi dvěma, ale dává vznik novému životu. Láska naprosté vydanosti mezi mužem a ženou – vydanosti celého života, vydanosti ukřižované – v dítěti vstává z mrtvých.

Zkusme se tedy takto dívat na manželství a zkusme je takto hlásat druhým – jako požehnané svědectví o nepředstavitelné lásce Boha k člověku, Boha k lidem, Boha, který se nás neostýchá nazývat svými bratry a sestrami.

MĚSTO MRTVÝCH NERVY

KRESBA: CZINA TEXT: ZBYNĚK PAVIENSKÝ

